
STRIX
JUL
NUM
MER
1899 PRIS 50 ÖRE

A.-B. MAX SACHS ETABLISSEMENT

STOCKHOLM

16, 18, 20 BRUNKEBERGSTORG 16, 18, 20.

STÖRSTA LAGER AF

Möbler, Möbeltyger, Sängar,

Sängkläder, Mattor, Gardiner.

BREF OCH FÖRFRÅGNINGAR BESVARAS OMGÅENDE.

Å ALLMÄNNA KONST- O. INDUSTRIUTSTÄLLNINGEN I STOCKHOLM 1897 TILLERKÄND GULDMEDALJ "FÖR UTMÄRKT TAPETSERAREARBETE OCH SNICKERIARBETE OCH SÄRDELES SMAKFULL INTERIÖR".

NY SPECIALITET;

FÖR LANDET OCH FÖR GÄSTRUM:

Stilfulla

Rumsinredningar

Från Kr. 350.

KOSTNADSFÖRSLAG GRATIS.

MÖBLERING OCH DEKORERING

AF SÅVÄL

HELA VÅNINGAR SOM ENSKILDA RUM

EGNA FINSNICKERIVERKSTÄDER & MEKANISK MÖBELFABRIK. EGNA STOPPNINGS- & DEKORATIONSVERKSTÄDER.

Efter genomgången reparation och förändring *rekommenderar*

Restaurant Vega

S:t Paulsgatan 2 a (hörnet af Götgatan)

sina förstklassiga lokaler.

Obs. Festvåning och enskilda rum.

Östlind & Almquist

Tillverka endast 1:sta klassens instrument.

20 första pris in- och utrikes.

Orgel-, Flygel- & Pianofabrik,

Arvika.

Lager och Filialexpeditioner:

Vasagatan 50, Stockholm.

Västra Hamngatan 18, Göteborg.

Zetterquist & Löfgren

TAPET-MAGASIN

Allm. Tel. 83 36.

Riks Tel. 30 96.

Humlegårdsgatan 1 & 3, Stockholm.

ERIK LUNDINS

Juridiska Byrå

Arsenalsgatan (Gust. Ad. torg) n:o 8 STOCKHOLM, N.

Inkasseringar, Rättegångar, Soliditetsupplysningar

å alla platser i Sverige och utlandet.

Bevakning af mål i öfver- och underdomstolar.

Moderata arfvoden! *Rask expedition!*

EMIL JANSONS

Klädeshandel

16 Storkyrkobrinken 16,

(hörnet af Riddarhustorget)

REKOMMENDERAS.

Afdelning för finare Herrskrädderi.

Solidaste varor! Reel behandling!

Priser 25 % under vanliga!

HENRIOT

Reims

Champagne

Generalagent: Joh. Lennberg, STOCKHOLM.

Smedman den äldres

HANDELSSKOLA

STOCKHOLM, Stortorget 16.

Allm. Telefon 21 77.

Nya elever mottagas alla tider på året.
Anmälningstid 10—2.

Dugliga biträden erhållas från skolan.
Bokföringar och *revisioner* utföras till moderat pris.

OBS! Å bref anhålles om fullständig adress.

Med tack för det svunna seklet.

Redaktionen.

Stockholm den 28 Nov. 1899.

Broder!

Som svar på din sista tacksamhetsskrifvelse, som jag såväl förstår och som behagligt berört mina känslor vill jag härmed meddela dig att jag mera för att bereda dig ett nöje än för att tillskynda mig själf en stor förmögenhet

äfven under år 1900 lika visst som alla följande år

ämnar oförtrutet låta Strix utkomma, liksom att prenumerationspriset ännu så länge icke skall höjas. Detta är visserligen dumt, men man kan ju ej vara kvick jemt heller. Strix teckningar och täxt komma fortfarande att bli

felfria och utomordentligt glädjebringande,

medmänniskor och rixdaxgubbar undslippa ej sitt öde. Strix kommer att behandla ***allt*** *och blir sålunda den enda tidning som en medborgare* ***behöfver.***

Mängden och beskaffenheten af det andliga

Kolhydratet

kommer att regleras af mig och en ***stab*** *af de kvickaste karlar, som* ***någonsin*** *blifvit födda af fattiga men hederliga föräldrar.*

Alltså 4: 75 för helt år.

Framför mina bästa julönskningar till din familj.

Din gamle vän och skolkamrat

Albert Engström.

God jul!

Från ofvanstående hyddor önskar jag den öfriga mer eller mindre civiliserade världen god jul. Något skall man väl säga.

Jag bor nämligen här. Skinkoset och fläskdoften hvila i denna välsignade tid som ett mjukt vaddtäcke öfver Ingarön och Vermdön.

Men i detta vaddtäckes hvitgula feta bädd irra blåhvita molnstoder från kväll till otta. Det är Ingaröborna i hvar sin sky af glöggångor. De traska mellan stugorna och upphäfva krigsrop och skålar och sjunga psalmer.

Möjligen är jag midt ibland dem. Och öfver allt detta hvälfver sig vår riksbekanta stjärnenatt med karlaskrindan och alla de konstellationer som inte fan har reda på.

Så nog är det högtidligt alltid.

God jul emellertid! Jag önskar dig okände yngling och prenumerant alla de julklappar din barnsliga fantasi kan konstruera upp. Åt den där trasiga kamraten med blåfrusna händerna och röda näsan en god stark sup, åt den där gamla damen med piraten en mops, som aldrig dör, och åt den välklädde millionären en kupongbok och en Eskilstunasax.

* * *

Du kanske inte har läst igenom det här utan bara beundrat teckningen härofvan. Ja, den är ganska vacker. Visserligen är inte skogen därborta så svart i värkligheten, och trädgruppen är inte så stilicerad, men man skall väl för tusan göra sig naturen underdånig, då man nu en gång blifvit konstnär.

Man skall *bruka jorden*, som det heter.

* * *

Fjärden brusar därute, och stundom tjuter en säl på sin häll. Detta förefaller som början till en af dessa naturmålningar som nutidens skalder trötta ut mig med.

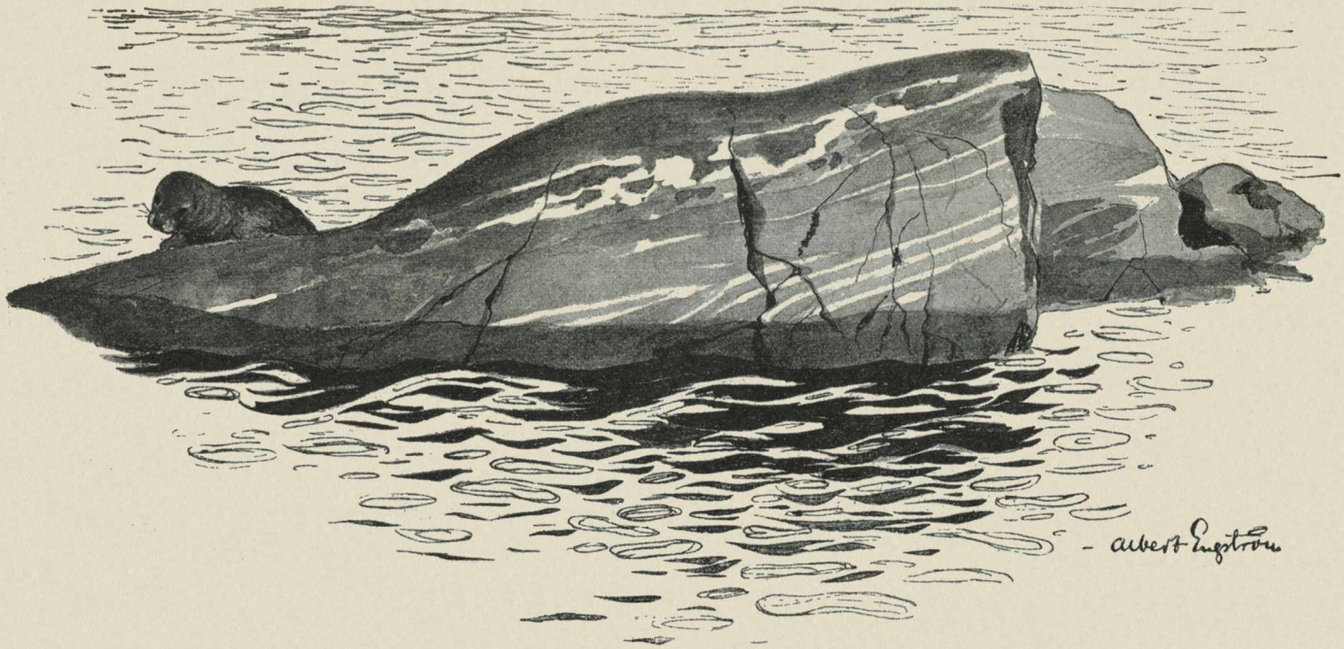
Ännu finnas gamla karar, som känna kalla kårar öfver de muskulösa ryggarne, om en skald skrifver: *Fjärden brusar därute* — — —, med tre prickar efter förstås.

Min bild med vaddtäcket och molnstoden härofvan är något i den stilen, men mera symboliskt och förrästen bara skoj.

Allvar kan väl ingen begära att få i ett julnummer för 50 öre.

Ett faktum är emellertid, att fjärden brusar därute . . .

* * *

Vidstående teckning kan jag för min del inte finna något märkvärdigt i. En båt, en brygga och två Ingaröbor, som stå modell för mig.

Men om man skulle sätta följande täxt under den, finns alltid något lefnadstrött läsbarn som skrattar:

— Hör du, hva fasen menar han mä *förgrunden*. Han sa, att ja inte skulle stå *i förgrunden*.

— Jo förgrunden, dä dit en kommer innan en kommer *i afgrunden*.

Så där går det till att fabricera täxter till gubbarne.

* * *

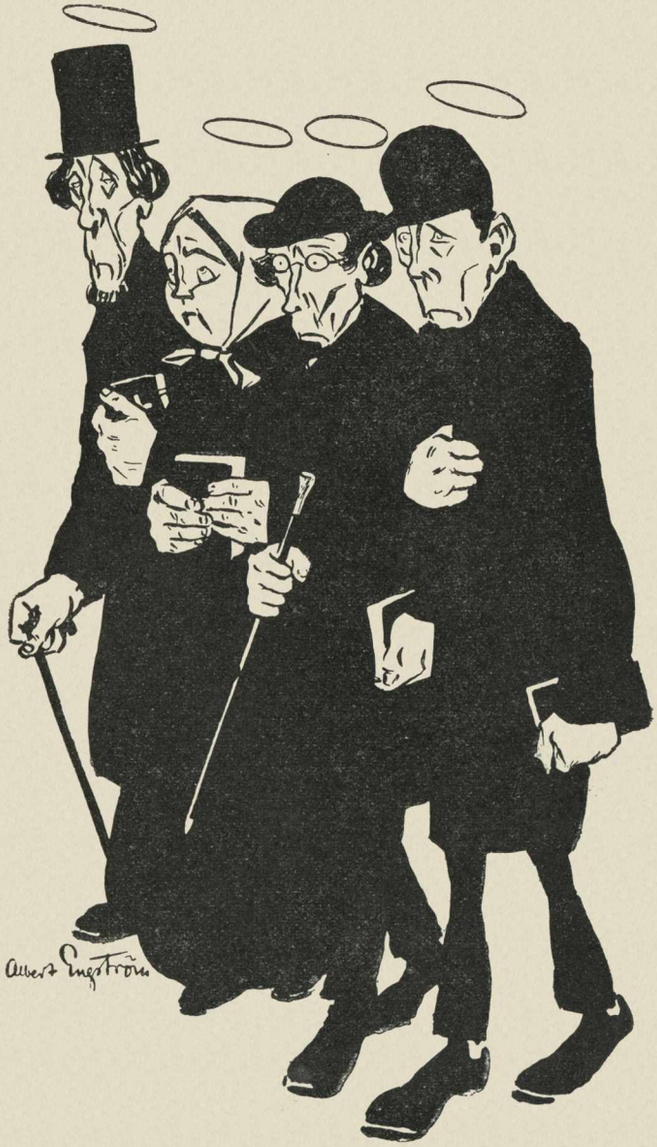
Sedan jag nu afslöjat mig bör de känna dig säkrare i mitt sällskap. Låt oss alltså lägga bort titlarne och omgifva oss med en molnstod.

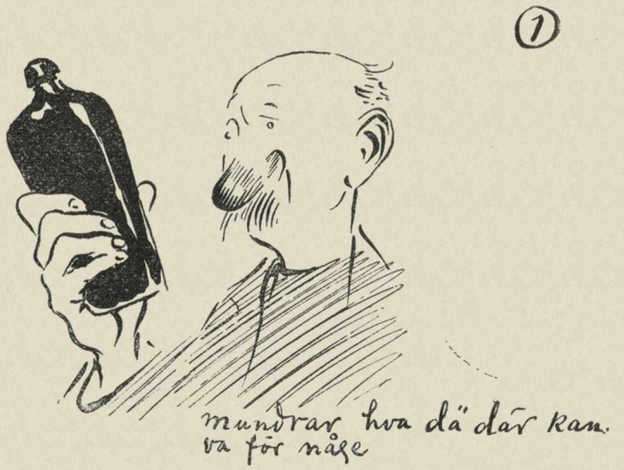
God jul!

Tändom de fäderneärfda armstakarne och läggom i kryddorna och tändom behagliga rökoffer. Frid!

A. E.

Jo, jo.

Dä ä svårt mä di dära,
Som har tagi patent på att Herren ä nära.
Di säjer dä bäst att en håller sej from
Och har ögona på sej,
Så en kan stå sej
I fall han drar sta mä sin yttersta dom.

Ja inte vet ja,
En ä kanske inte precis som en ska,
Och dä va kanske bra
Om en krångla sej fram, så vår Herre vardt nöjd
Och nåsånär bli,
Men så ä dä dä, som ja inte kan si,
Hva dä nu ska vara för särdeles fröjd
Å stå som ett får te evig ti.

Maja X.

"Aktiebolag och hemman i norrlandsgiggen."

En symbolisk teckning af Gustaf Ankarcrona.

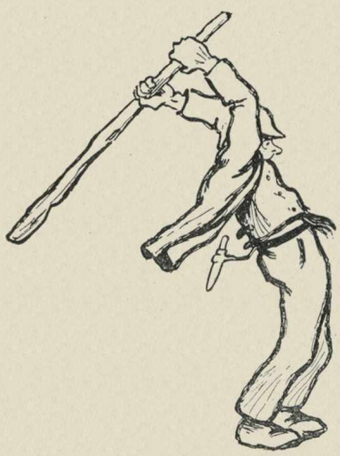
Lifvet på landet.

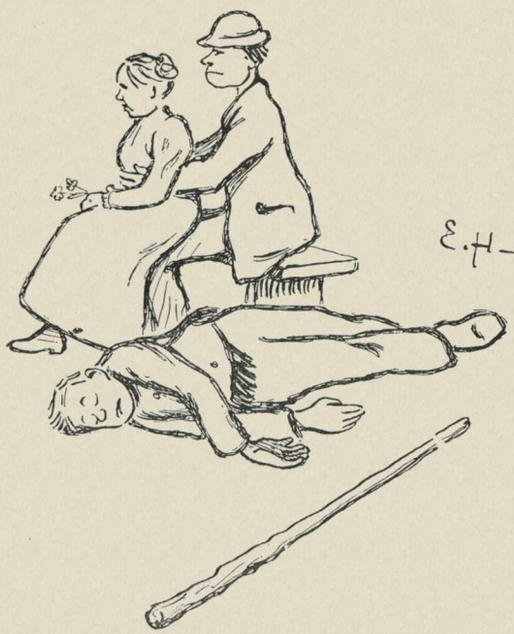

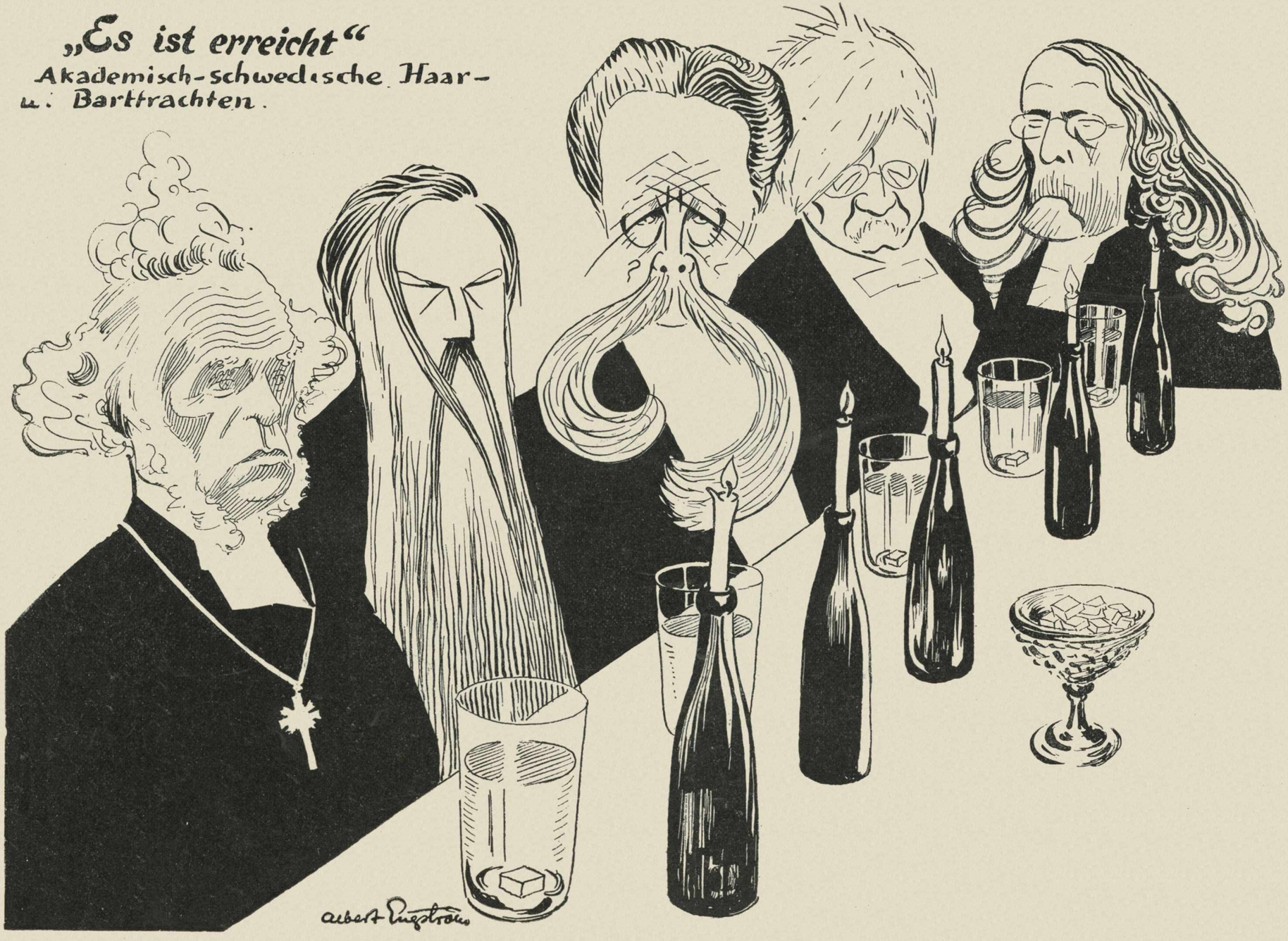

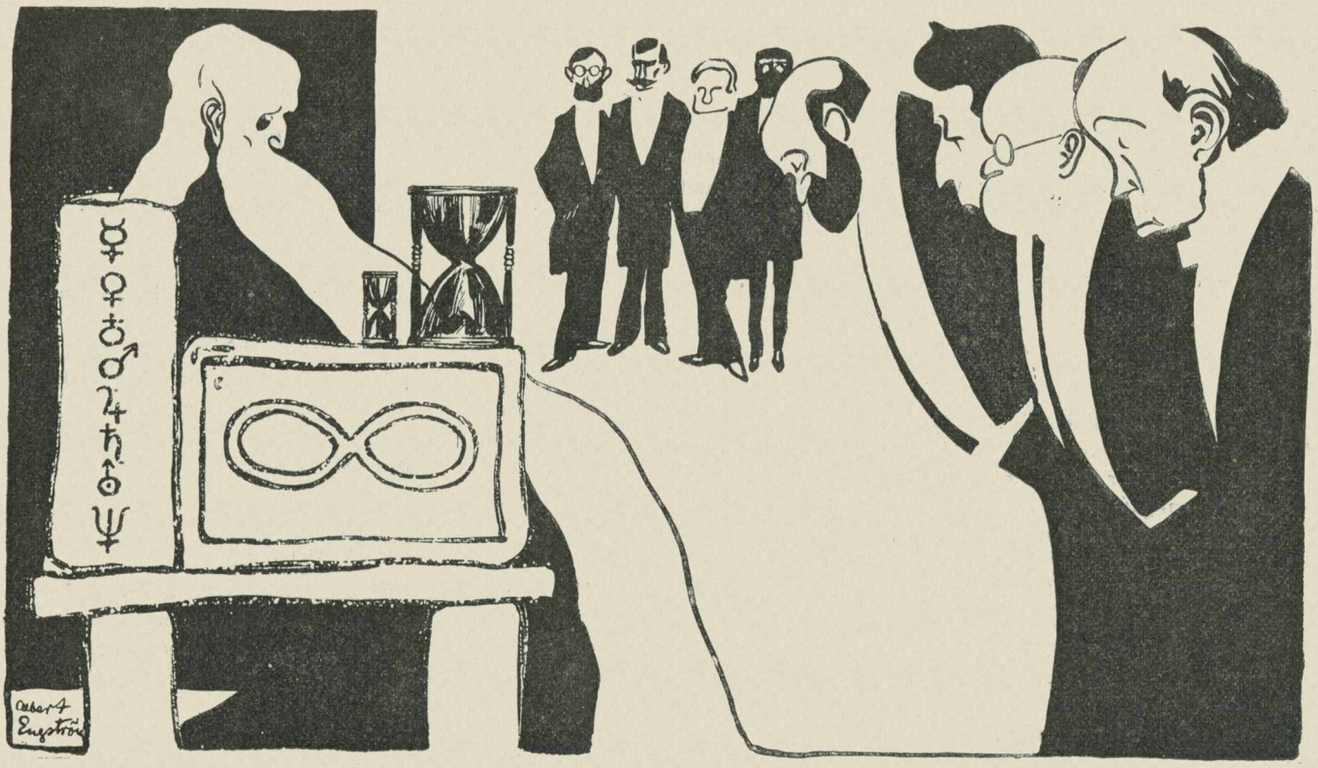

„Es ist erreicht"
Akademisch-schwedische Haar- u. Barttrachten.

Fin de siécle.

Tragisk årsskiftessituation.

(Scenen är i Tidens audiensrum. På sin tron sitter Tiden själf iförd en mantel (bleu éternel) samt ett böljande skägg, som ömsom skiftar i guld och silfver. Vid sin högra sida har Tiden tvänne timglas, ett mindre med påskriften 1899 och ett hundra gånger större med inskriptionen 1800-talet. I båda dessa timglas är sanden starkt på upphällningen. Tiden röker en lång pipa och ser ut, som han önskade vara ostörd. Men nu inträder i audiensrummet uppvaktande Urmakaren — Tidens uppvaktning består nämligen uteslutande af hänsofna urmakares och tornväktarnes andar — och anmäler under en djup bugning.)

URMAKAREN:

Ers excellens, det står en mängd deputationer därute, som enständigt anhålla om företräde.

TIDEN:

Svara dem att jag är trött och nervös. Det blir jag alltid så här vid sekelsluten.

URMAKAREN:

Men de säga allesammans, att deras andragande just rör sekelslutet, och det tål inte något uppskof, sa' dom, för då blir det för sent, sa' dom.

TIDEN:

Vårda ditt språk, urmakare! Och säg mig hvad det finns för folk i deputationerna!

URMAKAREN:

I somliga finns det män och i andra finns det kvinnor. Det ä' väl ett dussin deputationer.

TIDEN:

Jag vill lämna audiens åt några stycken. Det blir dock till sist långrandigt att sitta ensam i evighet och vara Tid.

URMAKAREN:

Jag hör och lyder, excellens.

(Går, återkommer med *finansdeputerade,* fyra män med maskerade ansikten och svepta i långa, mörka kappor.)

FINANSDEPUTERADE (sjunga):

Vi finansierer ä', må tro
af fin-de-siècle-certen;
nu hotar seklets ultimo
att smälla oss på stjärten.

TIDEN:

Det där förefaller mig dunkelt. Ni få vara goda och explicera er mening i ett begripligt språk.

FÖRSTA FINANSDEPUTERADE:

Ers excellens behagade observera, att vi grundat våra storartade affärsföretag, våra omfattande försäljningar af värdepapper, våra ej mindre omfattande uppköp af dito dito, våra genialgigantiska börsmanövrer, våra epokgörande bolagsbildningar, våra hittills okända organisationskostnader och våra enorma kontoprodiversen uteslutande på fin-de-siècleprinciper. När nu dessa principer i och med själfva seklet undanryckas oss, inser ers excellens utan tvifvel, att vi inte längre ha mark under fötterna, att vidtgående stockningar hota affärslifvet, och att med ett ord . . .

ANDRA FINANSDEPUTERADE:

Vi få slå vantarna i disken.

TREDJE FINANSDEPUTERADE:

Om vi slippa med det . . .

FJÄRDE FINANSDEPUTERADE:

Och kan skoja oss undan Långholmen.

FÖRSTA FINANSDEPUTERADE:

Vi anhålla därför, att ers excellens behagade bevilja oss ett moratorium . . .

TIDEN:

Hur skulle det gå till?

ANDRA FINANSDEPUTERADE:

Ers excellens låter inte det nya seklet börja förrän 1910, till dess hinna vi afveckla.

TREDJE FINANSDEPUTERADE:

Realisera . . .

FJÄRDE FINANSDEPUTERADE:

Och sauvera oss.

TIDEN:

Det där går ju inte för sig. Ett århundrade är hundra år. Då kan det väl inte bli hundratio.

ANDRA FINANSDEPUTERADE:

Det nästa behöfver ju inte bli mer än nitti'.

TREDJE FINANSDEPUTERADE:

Det där bestämmer nog ers excellens och inte observatorium.

FJÄRDE FINANSDEPUTERADE:

För resten, en vexel på hundra kronor är visst icke alltid hundra kronor. Den kan vara 95, 80, 70, 60, det beror på diskonten.

TIDEN:

Jaså, du är procentare, din fan.

FJÄRDE FINANSDEPUTERADE:

Nej, men jag har läst om dylikt i tidningarna.

TIDEN:

Jag måste i alla händelser fundera på ert förslag. Sätt er så länge. (Han vinkar åt Urmakaren, som anvisar dem plats till vänster.) Nästa deputation!

(Urmakaren går, kommer in med *författaredeputationen,* tre man stark, med lyror i händerna och violkransade lockar.)

FÖRFATTAREDEPUTATIONEN (sjunger):

Vi ä' ku-kulturella, ku-kulturella, ku-kulturella
fin-de-siècleмän, fin-de-siècleмän,
men vi ä' i en fälla, :,: :,:
och vårt skinn tör det gälla, :,: :,:
om seklet slår igen. :,:

TIDEN:

Vill ni också ha seklet prolongeradt? Omöjligt, det inser ni ju själfva!

FÖRSTA FÖRFATTAREN:

Det sorlar i mitt öras blekblå mussla,
att du, oändlighetens fader, Tid
med seklets årtal lika väl kan smussla
som drottning Blanzeflor i kärleks id
med kjolens linning . . .

ANDRA FÖRFATTAREN:

Nej, hellre rakt på sak. Anatole France representerar enligt min gode mästare det här sekelslutet, och jag representerar enligt min gode mästare Anatole France. Om nu sekelslutet upphör, och vi i stället komma midt i en morgonfrisk sekelbörjan, hvart fan tar det då vägen med Anatole France och mig . . . för att inte tala om min gode mästare?

TREDJE FÖRFATTAREN:

Ers excellens måste medge, att det är mer än hårdt för en hederlig gammal skomakarrealist från 80-talet, som nätt upp hunnit snygga upp sig efter sekelslutets fordringar, att få börja på ny kula. Hvad skall jag då med Sagnil, och alla mina oskrifna dramer sedan? För min del tror jag, i parentes sagdt, att ett drama säkrast bedömes innan det är skrifvet.

ALLA TRE (bedjande):

Skjut upp ännu i tio år
det nya seklets morgonvår!

TIDEN:

Ni få vänta! (Vinkar åt Urmakaren, som placerar dem.) Gå efter nästa afdelning. (För sig): De äro dock till en viss grad komiska.

(Urmakaren för nu in *aktrisdeputationen,* 5 sorgklädda damer.)

AKTRISDEPUTATIONEN (korus):

Oss är en skymflig oförrätt
med sekelslutet nära,
vi kräfva här, o Tid, vår rätt,
den må du oss beskära!

TIDEN:

Hvad kan jag göra för så förtjusande damer?

DEPUTATIONEN:

Rädda oss!

TIDEN:

Ja, men hur?

DEPUTATIONEN:

Låt Tidens ur stå still och låt det än ej vridas,
att visar'n peka må uppå vår sällhets stund!

TIDEN:

Skulle inte damerna vilja förklara sig litet närmare?

FÖRSTA AKTRISEN:

Ack, snälla excellensen, det är det här välsignade sekelslutet; nu vill jag till börja med säga, att vi ä' visst inte gamla . . .

DE ANDRA FYRA:

Nej, visst inte!!

ANDRA AKTRISEN:

Men, som ers excellens nog vet, är det så rysligt mycket elakt folk, som skrifver i tidningarna, och om man nu inte precis ä' nå'n barnunge, och en barnunge kan aldrig vara en äkta konstnärinna . . .

DE ANDRA FYRA:

Kan *aldrig* vara en äkta konstnärinna!

TREDJE AKTRISEN:

Om nu dom där, som hackar på oss, för vi inte ä' i slynårena, till på köpet skulle komma och tala om den och den, en vördad veteran från förra århundradet, så kan ers excellens väl tänka sig, att det är så lagom roligt för Lova eller Julia.

FJÄRDE AKTRISEN:

Eller för dig själf, Gina!

FEMTE AKTRISEN!

Eller för dig själf, Lina!

TIDEN:

Inga tvister i min närvaro. Ni önska alltså . . .

FJÄRDE AKTRISEN:

Ett litet uppskof med det nya seklet.

TREDJE AKTRISEN:

Bara på fem år . . .

ANDRA AKTRISEN:

Sa' du ja! Nej, femton . . .

FÖRSTA AKTRISEN:

Eller tjugo. För att hinna afveckla.

TIDEN:

Det hinner ni inte ändå. För det gör ni aldrig frivilligt. Inte kan jag för resten ställa till ett så'nt förbaskadt spektakel af en så obetydlig anledning. Ä' ni inte nöjda, om ni får evig ungdom i stället.

ALLA FEM (med hofnigning):

Jo, jag tackar allraödmjukast!

TIDEN:

Var då snälla och sitt ner en stund . . . jag skall se till, hvad jag kan göra . . . men först ska' ni pussa farbror.

(Första, andra, tredje, fjärde och femte aktrisen pussa Tiden, och placeras därpå af Urmakaren till höger på scenen. På en vink af Tiden går Urmakaren så att hämta en ny deputation. Tiden slickar sig om munnen. Urmakaren återkommer med *kåsördeputationen.)*

Pommery Sec: *Le Roi des Vins — Le Vin des Rois!*

KÅSÖRDEPUTATIONEN (korus):

Vi ä' unga kåsörer snälla,
vi ä' ganska spirituella,
vi ä' tränade fin-de-siècle,
men vi varsnat ett mene tekel.
Sekelkväll'n med blaseradt kynne
bytes snart emot munter dag;
hur skall vårt fin-de-siècleslynne
då bli läsarna till behag?

TIDEN:

Det där tycks på ren prosa betyda, att ni också vill ha anstånd med det nya århundradet . . .

KÅSÖRDEPUTATIONEN:

Några år blott att oss bereda,
kasta af oss vår matta leda,
byta ut dekadantens svada
mot den vårfriska, morgonglada,
lyda ödenas mene tekel
och förvandlas till aube-de-siècle.

TIDEN:

Herre Gud, gossar, ni har ju ännu flera veckor på er till den där förvandlingen . . . det kan inte vara nå'n konst för er . . . det är lika lätt som att ömsa tänder. Uppriktigt sagdt är det lättare, för jag tror, tag mig tusan, att ni passar betydligt bättre att vara aube-de-siècle, åtminstone om jag får döma efter er yttre habitus. (Deputationen vill tala). Seså, inga resonnemang, slå er nu ner om ni har lust, annars adjö med er!

(Urmakaren anvisar dem plats till höger och går att hämta nästa deputation. Under tiden instörtar andfådd och flämtande *den mångsidige kåsören.)*

TIDEN:

Hvad är det där för en, som rompar sig in oanmäld?

DEN MÅNGSIDIGE KÅSÖREN:

Jag gått under Gasparones
mantel och under Tom Jones,
jag hetat Kurt, jag hetat Bengt,
men är det inte rent befängdt
så många pseudonymer jag förbrukat,
att glömskan däraf hälften slukat.

TIDEN:

Hvilken glömska, egen eller andras?

DEN MÅNGSIDIGE KÅSÖREN:

Båda delarna, excellens.

TIDEN:

Jag anar ditt ärende, du vill, att jag skall låta glömskan sluka äfven den andra hälften. Din anhållan är beviljad. Gå!

DEN MÅNGSIDIGE KÅSÖREN (vill tala).

TIDEN:

Gå, eller skola mina Urmakare . . .

DEN MÅNGSIDIGE KÅSÖREN (kilar ut).

(Nu inför Urmakaren *kåsösernas deputation,* trenne kvinnogestalter).

TIDEN:

Besvära er inte, mina damer, jag anar på förhand ert ärende. Ni vill naturligtvis också ha det nya seklet framskjutet till 1899 + 11, eller hur?

DEPUTATIONEN:

Ja, ers excellens.

TIDEN:

För ni ä' också så utslitet fin-de-siècle, att morgonrodnaden generar er.

FÖRSTA KÅSÖSEN:

Mitt väsens rosor ha vissnat i sekelslutets blaserthet och kvalm . . . morgongryningens dagg skulle dränka och döda dem . . .

ANDRA KÅSÖSEN:

Hvad skulle den gryende århundradesmorgonen säga om min locklösa empire? . . .

TIDEN:

Ja, sitt ned så länge. (Urmakaren ger dem plats till höger). Urmakare!

URMAKAREN:

Excellens!

TIDEN:

Finns det fler deputationer kvar därute?

URMAKAREN:

Ja, excellens. Och det har kommit nya till.

TIDEN:

Hur många?

URMAKAREN:

Nu är det 27.

TIDEN:

Innan jag fortsätter, går jag och äter frukost.

KÅSÖRDEPUTATIONEN:

Får vi gå med och si?
Ifall det ej generar?
Ett präktigt kåseri:
»När Tiden dejeunerar».

TIDEN:

Det skall ni låta bli,
ty sällskap mig generar,
med litet fantasi
ni därom dock kåserar.

ALLA DEPUTATIONERNA:

Med litet fantasi
ni lika bra kåserar.

TIDEN:

Och nu, mesdames, messieurs, au revoir. (Han går).

ALLA DEPUTATIONERNA:

Rätt bister dock den gubben var,
Få se hvad han oss ger till svar,
Ej mycket man att hoppas har.

FÖRSTA KÅSÖREN (solo):

Ack, fin-de-siècle ha vi alla varit,

ALLA:

varit det länge, varit det förgäfves.

FÖRSTA FÖRFATTAREN:

Ack, när vi minns den gyllne tid, som farit,

ALLA:

Ännu vårt bröst af längtans suckar häfves.

FÖRSTA FÖRFATTAREN:

Oh, fin-de-siècle *
drömljufva äckel,

ALLA:

Hvarför, ack hvarför, kan du ej bli kvar?

FINIS.

P. S.

* »Siècle» prononceras här kort.

Pommery Sec: *Le Roi des Vins — Le Vin des Rois!*

N. Personne Boije. H. Wiselgren. Alb. Ranft. Carl Larson.
Albert Engström.

HERRMO

S. Palme. Kolingen. O. Levertin. W. v. Heidenstam. Helmer Key. Kolingens broderson. Prof. Montan.

DER 1900.

Fem Farliga F

(I en ung landtmans tänkebok.)

Fem F af mycken fara, som hotar kropp och själ,
jag tecknar till din varning, o yngling, och ditt väl;
ty flyr du deras snaror och vandrar stark och vis,
så har du ro i lifvet och hopp om paradis.

Det första F är Fogden, befallande och hård;
han lurar på ditt välstånd, din arfvedel och gård.
Sök aldrig tvist med makten, men gif de höge sitt,
och bruka dina armar och värj hvad se'n är ditt!

Det andra F jag lär dig är uttydt
Fjärdingsman,
ty fogdens låga redskap och läns-
mans dräng är han.
Hvart hastar du, o människa, som
trotsar rätt och lag?
I morgon kanske mästerman, om
fjärdingsman i dag!

Det tredje F är Flaskan, som står af falskhet full
och blinkar vänligt mot dig, när du öppnar ditt schatull
Kom sällan hand vid korken! Regera strängt din buk,
att ej ditt sinne varder ondt och din lekamen sjuk!

Det fjärde F är Flickan, så smilande
och skön;
hon lockar dig till dårskap, som
får sin svåra lön.
Ty håll din håg i tuktan, och vinn
åt dina hår
den ädla ärekransen, som en trofast
ungkarl får!

SVECIA **Lifförsäkringsbolag.** Regeringsgatan 3.
Svensk dödlighet. Lägsta premie. **Invaliditet.** **GOTHIA** Tidsenlig Olycksfallförsäkringsanstalt.
Regeringsgatan 3.

Det femte fula F:et kan knappast skrifvas ut,
men det har horn på knäna och osar svafvellut;
och alla fyra F:en, som här förut jag sagt,
de äga af det femte sin farlighet och makt.

Fridolin.

Andersonskan och Olsonskan.

Grannarna ha alltid sagt, att Andersonskan är en rackarkäring, och det har ingen haft svårt för att tro. Men nu säga de, att hon är högfärdstokig också. För nu har hon varit på teatern.

Jag skall säga hur det är. Andersonskan flyttade till Adelsön i fjol höstas, och det kan ju hända, att det var namnet, som steg åt hufvudet på henne.

För hon är sig inte lik.

Hon har skaffat sig lösfläta och går inte barfota mer, utan har hvita ullstrumpor och sydda kalfskinnskängor, som hon har köpt i stan. Hon köper visst allting i stan nu.

Vete herran hvar hon får pängarna ifrån, säger Olsonskan, som bor i samma farstu. Och i midsomras var hon dit och köpte skotskt tyg till klädningar åt alla tre ungarna.

Andersonskan påstår att hon får pängar hvar fjortonde dag från Anderson, som är uppe i Frånö på timmerhuggning, men det säger Olsonskan är lögn.

För när Anderson gaf sig hemifrån talte han för det första inte om det för käringen, utan lät henne sitta där med sina tre ungar och inte mera kontanter än sextiofem öre i sex veckors tid. Så hade inte grannarna då födt både henne och barnungarna, så hade hon nog inte orkat skälla på dem så bra nu.

Inte är det Anderson, som består allt hennes syndiga öfverdåd, det kan Olsonskan ge sig håken på. Det är troligtvis systern, som är gift med slaktarn på Kornhamnstorg och sitter med två rum och kök och piga. Fast gud vet, om det inte är handlarn ändå. Det var allt tal ute om de där båda redan när Anderson var hemma.

Fast det är svårt att döma sin nästa bara på misstankar, som Olsonskan säger. Den som bara visste säkert.

I alla fall hvad som är säkert är att hon har varit på teatern. På Folkteatern.

Hon skäms minsann inte att fara in till stan och roa sig och låta Olsonskan se efter ungarna. Precis som det vore något nöje att se efter Andersonskans bytingar. Och inte så mycket som en snytnäsduk eller litet bullar har hon med sig hem för besväret.

Men lägga ut och breda på med hvad hon har sett, det kan hon, så det hörs i sju kyrksocknar.

Olsonskan, hon har minsann inte haft råd till sådana där stadsresor. Och inte lär hon väl få häller.

Jag skall säga Andersonskan såg något till kråmsk ut, när hon kom hem andra dan. Hon gick som om hela byggningen och lagårn och alltihop hade varit hennes och nöp opp kjolen så innerligt förnämt, när hon klef öfver svinlegan, som Olsonskan just höll på att kasta ut.

»Dä va otäckt, hva dä luktar», sade hon.

»Du har fäll aldri lukta på dynga förr du?» sade Olsonskan litet försmädligt och dängde grepen i backen, så han stod stadigt med ett tag.

Nog jäste det i Andersonskan, men hon hade så mycket nytt att tala om, så hon hade väl spruckit, om hon måst tiga. Så hon låtsade som det rägnade och bjöd Olsonskan in på kaffe.

Bullar hade hon med sig, och Olsonskans pojke fick fyra sirapsknäckar. Så Olsonskan tyckte ändå, att hon kunde väl visa sig litet tillmötesgående hon också, och så tackade hon och kom.

»Nåå», sade Olsonskan efter tredje koppen, »hur dant va dä å gå på teatern?»

Andersonskan såg ganska likgiltig ut, men att det var bara tillgjordhet, det begrep nog Olsonskan.

»Jo», sade Andersonskan och gaf pojken en kringla, »dä va dä egnaste ja nånstin har sitt. Inte för att en fatti stackare som ja har sitt så mycke förstås —»

»Vet ja visst», sade Olsonskan och snörpte på mun — det liksom stack till i henne, »du som ä i stan hvarann vicka.»

Otard Dupuy & C:o, Cognac, fondée en 1795.

»Nej vet du», sade Andersonskan, »dä ä då ingen sanning. Men nog va dä bra undligt å få si nånting så grannt —»

Andersonskan suckade och bet af en sockerbit åt lilla Amanda.

»Tror ja dä», sade Olsonskan.

»Jaha», sade Andersonskan och satte ifrån sig kaffekoppen, »om ja ska börja från början så. — Du må tro, att en kan inte gå sta te teatern och si ut hur som hälst.»

»Kors, hur bar du dej då åt?» sade Olsonskan litet förargligt. »Du fick fäll låna klänning åf syster din då?»

»Låna klänning?» sade Andersonskan. — Hon var ändå bra retfull, Olsonskan. »Liksom inte den här skulle duga.»

»Jo, här ute går den fäll an», sade Olsonskan, »fast inte ä dä fäll nån grannlåt.»

»Åja», sade Andersonskan retad, »hade alla här lika skapliga kläder som ja så —»

»Hade en lika godt ätter pängar, så va dä fäll ingen konst», sade Olsonskan. »Men en ann får allt dra in hakan och vara rädd om sitt.»

Det liksom jäste till i Andersonskan.

»Ja undrar, hvem som ä räddast om sitt ja», sade hon, »den som håller sig hemma och gör nytta eller den som dyker ikring i stugerna hela guds långa dan.»

»Dä va en evig lögn», sade Olsonskan. »Jag dyker inte i nåra stuger mer än du. Och inte far ja te stan och tigger hvarenda brödkant åt både mej och ungarna. Ja får göra rätt för mitt, ja. Och inte låter ja mina ungar ligga andra te last häller.»

»Håll mun», sade Andersonskan, »dä angår dej inte hva ja gör. Och ifall min syster har mera än din, som bara ä statkäring, så skäms ja inte för dä.»

»Nej, dä tror ja nog», sade Olsonskan, »du vet inte skam för nån ting du. Tror du inte di har reda på dej och handlarn, hva?»

»Dä va en sju helsickes lögn!»

Andersonskan var så arg, så hon var grön.

»Nånå», sade Olsonskan, »var inte så stor i korken du. En vet nog, hva du går för.»

»Än du då», sade Andersonskan, »en sån där tjyfkäring.»

»Tjyfkäring?» skrek Olsonskan.

»Jo, ja liksom våga säja dä», sade Andersonskan. »Hvem va dä som tog mjölpåsen och syltan i källarn på Körsbärshagen, hva? Och hvem va dä, som tog sockerstruten från mej i vintras?»

»Vet hut», skrek Olsonskan. »Hvem tror du extemerar dina lortiga sockerbitar?»

»Åh, di va nog inte lortigare än den trut, som åt opp dom», sade Andersonskan.

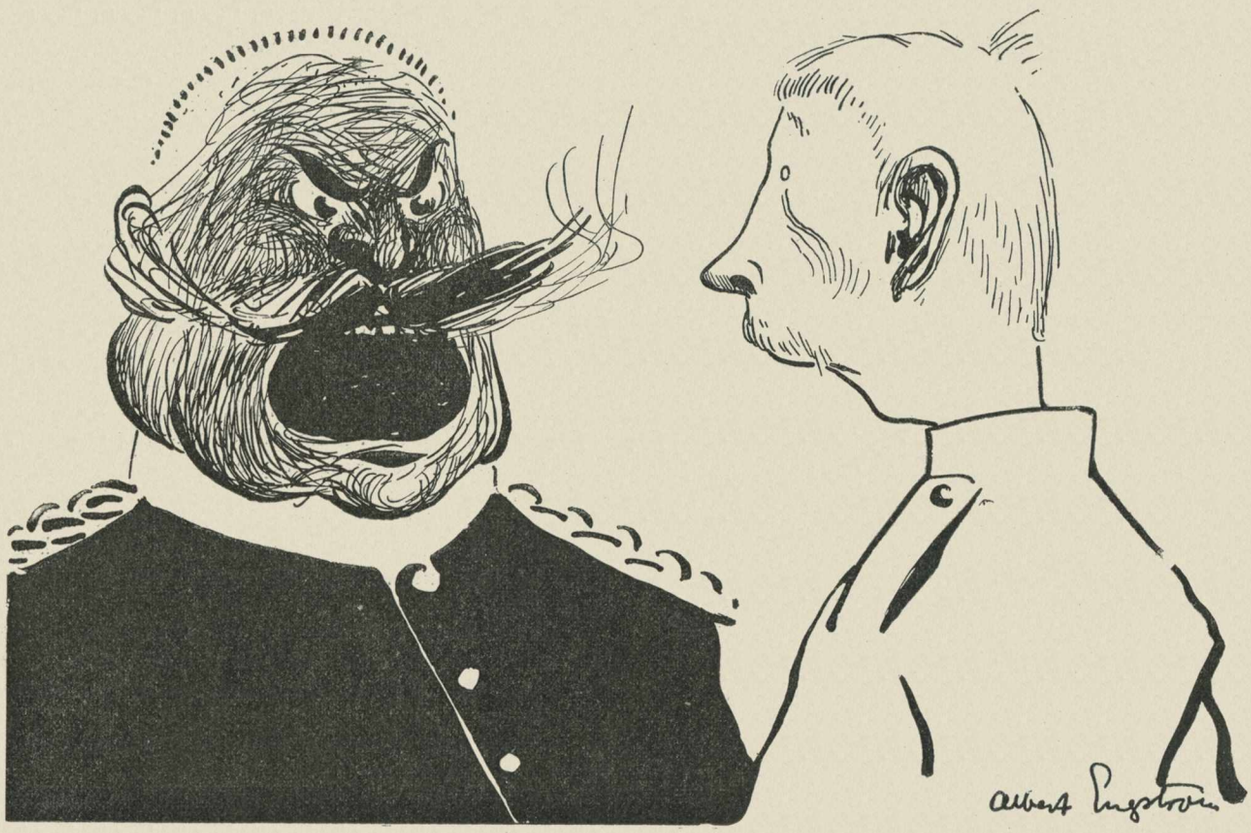
»Akta dej du, så ja inte fläskar till dej», skrek Olsonskan i dörren.

»Akta dej själf du», skrek Andersonskan efter henne. »Ja ä inte rädd för tjyfvar.»

Det där hände nu för fjorton dar sedan, men ännu vet inte Olsonskan, hur det såg ut på teatern.

Fast de bli väl sams igen.

Maja X.

— Hur innerst etc. bar du dej åt med lådan din attan etc.? Allting var i småbitar vid framkomsten. Skref du inte på: »Denna sida uppåt», som jag befallde dig, din 7000 etc.?

— Jo, major, å ja skref ändå dit'et på bägge sidorna, för att dom skulle få'et i sej ordentligt.

Björnson. Douglas.

Julens fröjd och julens gamman
föra skilda hjärtan samman.

Fotografi.

Vetenskapen går ständigt framåt. Och icke blott så att de gamla välkända vetenskaperna allt mer och mer fördjupas och fullständigas; äfven nya områden för vetenskaplig forskning upptäckas om inte precis dagligen så åtminstone ungefär månatligen. Ja vetenskapen går framåt med stormsteg.

Detta sista uttryck *stormsteg* bildar en särdeles lämplig öfvergång till hvad jag ytterligare har att säga. Jag ämnar nämligen med några korta ord omnämna den epokgörande vetenskap som består däri att af fotens form och utväxter och egendomligheter för öfrigt sluta sig till ägarens karakter.

Denna vetenskapsgren, som värdigt ställer sig vid sidan af systergrenarna frenologien och grafologien benämnes af somliga *fotografi* (svenska fot), af andra *pedanteri* (latinska pes, pedis) eller *patologi* (franska patte = tass).

Under loppet af de år jag fördjupat mig i fotografiens hemligheter har jag blifvit alltmer öfvertygad om dess absoluta tillförlitlighet. Genom att ha förskaffat mig trogna afbildningar af fötter, som tillhört personligheter, öfver hvilka historien redan fällt sin dom, har jag lyckats uppgöra ett system, hvilket jag orubbligt följer vid undersökningen af fötter, tillhörande de otaliga nu lefvande personer, som ej anse sig kunna invänta historiens dom och som därför vändt sig till mig. För att för den intresserade allmänheten om möjligt klargöra min vetenskapliga metod bifogar jag här några spridda fotafbildningar. (Albert Engström fot.)

Fig. A.

Fig. A utgör bilden af ett fotpar, som eges af en person, hvilken i sin korrespondens med mig tecknar sig »*Yngre affärsman*».

Denna bild röjer för forskarens öga synnerligen märkliga likheter med figurerna B, C, D och E, alla afbildande historiska celebriteters fötter, och man får genom hopsummeringen af dessa likheter en fullt klar uppfattning af »Yngre affärsmans» ganska egendomliga karakter.

Fig. B är den beryktade dödsmask, som vid unga år togs af den sköna men olyckliga drottning Maria Stuart af Skottland. Den fina böjningen af ringtån anger en viss obeständighet i hennes tycken. Hälens rundning utvisar dock hennes beständighet i ett tycke, nämligen i tycket för Hamburgerkyckling. Dessa drag återfinnas, ehuru något mindre utpräglade, hos A.

Fig. C.

Fig. C är en rent grekisk typ, tagen efter en amatörskulptur af Perikles, föreställande Sokrates, en enligt enstämmiga uppgifter mycket vis man i det gamla Grekland. Stortås och pektås ställning i förhållande till hvarandra anger hans ganska framträdande sinne för spekulationer. Samma egendomlighet återfinnes hos A något modifierad, hvilket antyder att »Yngre affärsman» äfvenledes har sinne för spekulationer ehuru ej filosofiska.

Fig. D utgör bilden af den fot, som fordom tillhörde den i Frankrike så bekanta »Masque de fer», järnmasken. Den ytlige betraktaren spårar ej någon framträdande likhet mellan denna fot och A-fötterna, men den invigde forskaren ser att både D-foten och A-fötterna vittna om den såväl hos »Masque de fer» som »Yngre affärsman» bevisligen förekommande böjelsen för anonymitet.

Fig. E.

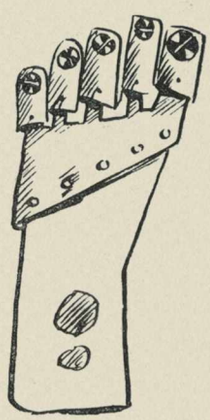
I fig. E finna vi en samtida bild af den stora fot, hvarpå Catarina af Medici lefde som änkedrottning. Dess ovanliga bredd gaf anledning till det i Frankrike så gängse uttrycket »Plateau». Vi finna hos E foten vissa smådrag som återkomma i A-fötterna. Af dessa kunna vi sluta till »Yngre affärsmans» benägenhet för grymhet och härskylstnad.

Af denna ingående undersökning inses sålunda att »Yngre affärsman» till sin karakter kan sägas vara en komplikation af Maria Stuart, Sokrates, Masque de fer och Catarina af Medeci.

Jag ber slutligen att för den intresserade allmänheten få lämna en liten profkarta på några ryktbara nu lefvande personers fötter. Jag anser mig emellertid ej böra göra mig skyldig till den indiskretionen att ur denna profkarta framplocka dessa namngifna personers karakterer. Fötterna äro dock betecknande nog. Må de tala för sig själfva!

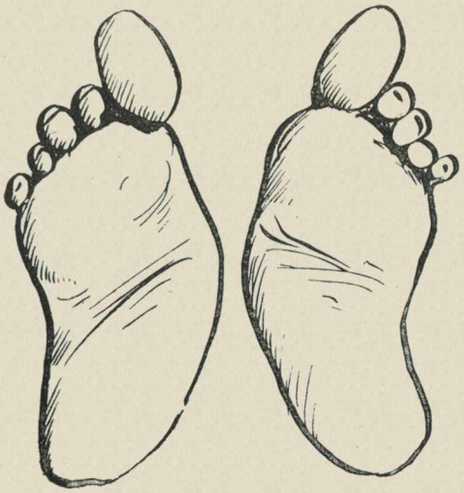

Fig. B.

Rig. D.

Se nästa sida!

Dreyfus.

René.

Sigurd.

Rappe.

Crusebjörn.

Confucius Jonsson,
med docktår.

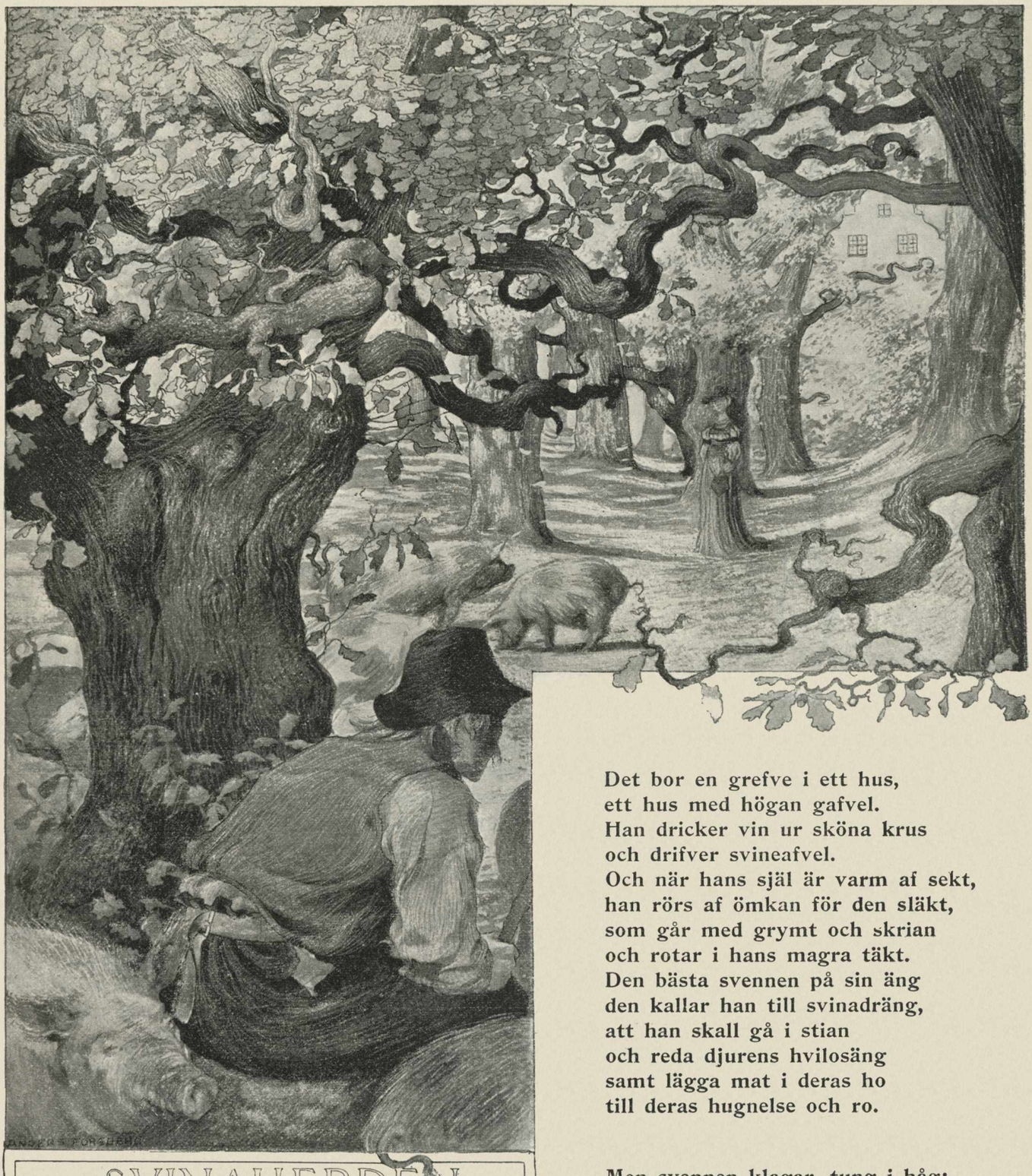
Milvakt.

Min liksbrand brinner nesligt som en mila
I mörka skogen brinner ned till kol.
Och själf jag kolarn är, som utan bvila
Är dömd att vakta milan utan mål.

Att ingen galen låga måtte binna
Slå ut i brand och tända milans tak,
Att veden i min hjärna måtte brinna,
Men brinna sakta som en nyttig sak.

I tokig skräck att allt skall stöta samman
Och sjunka bop i lågor vid min fot
Jag går och vaktar och jag mördat flamman,
Och lifvets ved förkolnar tegt till sot.

Maja E.

SVINAHERDEN OCH GREFVEN MED DET GODA ÖLSINNET

EN SAGOVARIANTE AF

ERIK AXEL KARLFELDT

Det bor en grefve i ett hus,
ett hus med högan gafvel.
Han dricker vin ur sköna krus
och drifver svineafvel.
Och när hans själ är varm af sekt,
han rörs af ömkan för den släkt,
som går med grymt och skrian
och rotar i hans magra täkt.
Den bästa svennen på sin äng
den kallar han till svinadräng,
att han skall gå i stian
och reda djurens hvilosäng
samt lägga mat i deras ho
till deras hugnelse och ro.

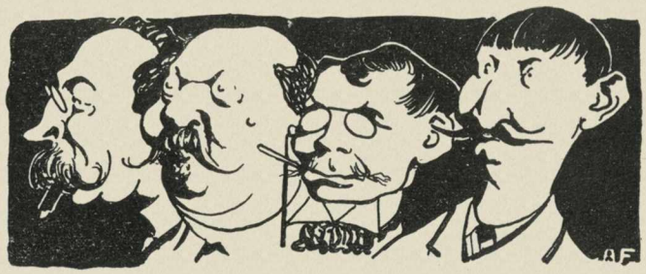
Men svennen klagar, tung i håg:
»Farväl, du glada slåtter,
där jag bland räfserskorna såg
hingstridarns täcka dotter!
Farväl, min dröm om glans och bragd;
jag är af trynfä ombelagd.
Jag repar löf vid alebäck,

jag sörpar kli och agnar
att främja dessa bestars späck.
Men åker skördefolket in
med hö i höga vagnar
och alla mör med solrödt skinn,
då blygs jag i mitt trälasinn
och gömmer mig bak luckan
med mycken sorg och suckan.»

När sankta Brittas sommar strör
från lundens loft sitt hvete,
den trogne svinaherden för
sin hjord på ollonbete.
Låt se, låt se, hvem kommer där
på stig bland ljung och krösebär?
Ty pärlband på sin tröja
och hatt som hägerfjädrar bär
har ingen tjänstemöja.
Det är det fagra grefvebarn.
Hon löser silkespåsens garn
och räcker fikonpaltar
och mandelbröd åt svinakarln.
De sätta sig på tufvans rund,
Han kysser hennes fina mund
i skygd af breda galtar.
När vardt i denna karga värld
en bättre herdekost beskärd?

Men grefven sitter i sitt hus
högt under högan vimpel
och profvar drycken i sitt krus:
den sekten var ej simpel.
Hans själ blir sällsamt varm och vek,
han skådar ut mot bok och ek
med vinsällt fromma blickar.
Han ser det ömma parets lek,
och fadershuldt han nickar.
Han stiger ned, han går därut:
»Min vän, din ringhets tid är slut,
din svintjänst var en pröfning,
och manligen du härdat ut
i stränga dygders öfning.
Se, härligt har min hjord du födt,
att svålen glänser på dess kött.
Nu kom och sitt vid silfvertråg
och njut den spis du själf har gödt
och skumma spad med slefven,
och var min medregent och måg,
ty jag är gammal blefven.»
Nu skymning föll i ollonskog,
sin flickas händer herden tog,
hvar gris en fridfull grymtning drog
och vickade med vefven,
och mildt mot barn och boskap log
den gode gamle grefven.

E. A. Karlfeldt.

En julhistoria om fyra totalt familjelösa unga män, som bildade egen familj.

Fyra totalt familjelösa unga män sutto dagen före en julafton uti en hyrd soffa. En hette Kalle, en hette Palle — född af danska föräldrar — en kallades Skalle — för rimmets skull — och en kallades Söderlund — för att det inte skulle bli enformigt.

De fyra totalt familjelösa unge männen sutto i hvar sitt hörn — d. v. s. två af dem sutto i den hyrda soffan, de båda andra sutto i de hörn, som vännerna bildade — och rökte och spottade och voro jädrans melankoliska.

— Hå hå, ja ja, nu är det jul igen! sade Kalle efter en synnerligen betydande paus.

En paus igen, så sade Palle:

— Modren så obehagligt att inte ha någon egen familj...

Efter fem minuters djupa tankar yttrade Skalle:

— Säg inte så... hur Lysholm skulle du kunna skaffa mat åt dina hungrande små?

— Finge väl vigga af mina gamla vänner, menade Palle mildt.

Söderlund dök lugnt ned med handen i byxfickan, och ingen trodde, att denna hand någonsin skulle visa sig vidare, men rätt som det var, då man minst anade det, dök Söderlund upp med den igen och öppnade den betänksamt. Den befanns innehålla fyra öre i koppar och en rakpolett. Dessa medel lade han med en vacker blick framför Palle.

— Till barnen, sade han humant...

En generalpaus. Så började Kalle igen:

— Jag vet vid Jerusalems döttrar inte hur jag skall kunna genomkämpa den här julaftonen. Jag är visserligen bjuden till chefen, men jag tycker inte så där vidare innerligt om chefens fru...

— Det var synd åt henne, det, hviskade Skalle blygt.

— För resten skall jag säga, fortfor Kalle behärskadt, sedan han omsorgsfullt knäppt af cigarraskan på Skalles manschettfria arm, att jag inte är lifvad för att sitta som ett nådehjon i ett hörn och glädja mig åt andras glädje... Jag vill ha min egen glädje att vara glad åt.

— Ja, utropade Palle upprörd, jag vill ha egen familj, egen maka, egna barn, eget tjänstefolk... Får jag inte det, så lägger jag mig i sängen den här julaftonen och tänker på döden.

— Ingenting är så likt döden som sömnen, predikade Skalle, du kommer naturligtvis bara att tänka på att sofva... Jag tycker för resten inte att det är så där outsägligt dödande att inte vara behäftad med egen familj. Jag sitter med en viss melankolisk njutning som gammal ungkarl i en vrå och gläder mig åt andras glädje... bara det finns punsch och glögg och whisky.

— Och bara det inte finns nosiga ungar, tillade Söderlund med afsky.

Alla voro tysta igen, utmattade af detta intensiva tankeutbyte. Men plötsligt for Kalle upp, som drifven af en af soffans fjädrar och släppte med ovanligt vulkanisk liflighet fram följande tämligen onödiga utrop:

— Silentium!

Därefter fortsatte han något lugnare: — Jag har ett förslag, som säkerligen skall vinna herrarnes benägna bifall... Hvarför i Blekinge skulle vi inte kunna bilda *egen familj* på julafton? ... Jag skall vara pappa, eftersom jag är pappa till förslaget, Palle får bli mamma, eftersom han är så hysterisk, och Söderlund barnet, eftersom han inte är barnkär.

— Än jag då? undrade Skalle.

Prästen är kallad till en aflägsen bondgård för att ge nattvarden åt en döende käring.
När han kommer dit ser han en gumma som piskar opp en hop småpojkar.
PRÄSTEN: — Hvem ligger för döden här i gården?
KÄRINGEN: — Jo dä allt ja dä, goa pastorn, men inte får en ligga sjuk i fred för di här satungarna!

— Du blir naturligtvis den gamle ungkarlen, eftersom du trifs med det...

* * *

På julaftonen sutto Kalle och Palle och Skalle kring punsch och glögg- och whiskybordet. Pappa Kalle hade intet yttre tecken af sin värdighet — han nöjde sig med den vanliga hos honom inneboende värdigheten. Mamma Palle hade knutit en ganska ren näsduk om hufvudet för att klargöra sitt kön. Skalle verkade särdeles illusoriskt den gamle ungkarlen genom att mycket ofta spotta på golfvet, men aldrig i glaset. Det gjorde för öfrigt inte pappa och mamma heller — i synnerhet inte mamma. En kvinna och moder bör ju kunna fördraga mycket, men att hon tål *så* mycket, som mamma Palle, får väl betraktas som något ganska enastående.

Denna scen var särdeles fridfull och tilltalande. Den skulle ha varit det ännu mer om den inte nästan oafbrutet interfolierats af kraftiga sparkar på dörren och af energiska utrop som t. ex.:

— Hvad i helsike är det här för ett bussätt? Vill ni vara så innerst in i Falköping nobla och öppna dörren edra enerverande bofvar!...

Det var barnet Söderlund, som enligt den gamla gängse familjemetoden fick stå utanför och vänta medan pappa och mamma och den gamle ungkarlen på ofvannämnda originella vis klädde granen och ordnade julbordet.

Då och då kastade pappa till barnet en välment varning:

— Lille Söderlund ska vara lugn, annars får lille Söderlund smisk!

Och då och då tillade mamma smeksamt:

— Söderlund, min lille älskling, du kan ju skada din lilla fot!

Lille Söderlund tycktes emellertid inte det ringaste fästa sig vid denna ledsamma eventualitet — han arbetade som om han hade betaldt för det.

Hans goda föräldrar blefvo slutligen ängsliga för att dörren skulle ge vika — de gåfvo därför vika själfva. Dörren slogs upp och lille Söderlund rusade vrålande in och slungade sig i soffan och störtade i sig af julbordets håfvor och visade sig öfverhufvud taget ovanligt försigkommen, fast han hade långbyxorna upphissade ända till halsen för att verka barn.

Hans goda pappa och mamma betraktade honom med glad föräldrastolthet.

— En sådan där liten stackare borde inte dricka något annat än ljum mjölk, sade mamma och drog honom skämtsamt i håret vid örat.

— Mamma ska putsa gossens näsa... Fräs, lille Söderlund, sade mamma, och inneslöt med mildt våld hans näsa i sin näsduk.

— Hvilken älsklig familjetafla, sade den gamle ungkarlen.

Men lille Söderlund sade ingenting — han satt ju vid julbordet.

Nå, så utdelades julklapparne.

Pappa fick en fin cigarr — maggördeln var det mest rökbara. Mamma fick Iduns julnummer från föregående jul. Den gamle ungkarlen fick en restauranttandpetare. Först sedan han profvat den, fick han veta, att den redan förut varit begagnad, ehuru ganska obetydligt. Lille Söderlund fick en äkta rysk cigarrettask, fylld med sockergryn. Den blixtsnabba öfvergången från glädje till sorg, som spårades i hans rörliga drag vid upptäckten af askens innehåll, var ett ganska egendomligt fenomen...

Så småningom började emellertid gårdagens mellankoli sänka sig öfver familjemedlemmarne — de gjorde åter intryck af att vara fyra totalt familjelösa unga män.

— Jag bildar aldrig mer familj på det här idiotiska sättet, sade Kalle.

— I morgon går jag i riktigt äkta familj, sade Skalle.

— Jag med, sade Kalle.

— Jag med, sade Palle.

— Jag med, sade Söderlund.

Anders.

N:o 4711 Eau de Cologne

(Blå och gul etikett.)

Alltid välkommen julpresent

à Kr. 1: —, 1: 75, 2: 75

och i större till julen passande

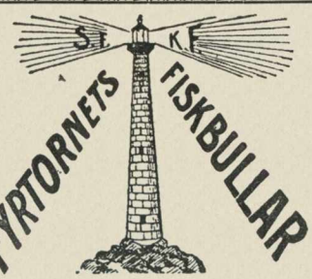
flacons hos välsorterade parfymhandlare.

STRIX papper

Levereras af Nyqvarns Pappersbruk.

Köp alltid Fyrtornets Konserver!

Särskildt framhållas:

Fyrtornets Fiskbullar.
Fyrtornets Hummerpastej.
Fyrtornets
rökta sardiner i olja.

RÖK

Knut Ljunglöf J:ors fabrikat

Specialitè:

Knut Ljunglöf j:or à 10 öre.
» » à 12 öre.
Flor de Jimbo ... à 15 öre.

Tillverkadt efter Hamburgermetod.

Garfvaregatan 5, Stockholm.

PORTER
AKTIEBOLAGET
D. CARNEGIE & Co
KORKSTAMPEI
GÖTEBORG

AKTIEBOLAGET GARDIN-MAGASINET
STUREGATAN 2 STOCKHOLM

Firma-Märke.

Allm. Telefon 79 83
Riks „ 50 69

Aktiebolaget Gardin=Magasinet

Specialaffär för Gardiner och afpassade Mattor.

Stureplan 2. Stockholm.

MASKINHANDELSAKTIEBOLAGET "PATRIA"

Dir. ERIK HEDLUND. *Stureplan 15, STOCKHOLM.*

"PATRIA" AUTOMOBILER. "PATRIA" CYCLAR.
LIEDBECKS VIBRATORER (för sjukgymnastik).
ODHNER'S ORIGINALRÄKNEMASKINER. SKRIFMASKINER.
BURROUGH'S ADDITIONSMASKINER.

Begär . . . Prisuppgifter!

Allm. Tel. 2 26.
Riks-Tel. 22 83.

Carlson & Göthe:s

patenterade

GÖTA-VELOCIPED

är enligt köpares och fackmäns utsagor den

förnämsta promenad- & turistmaskin i världen.

OBS.! *Upp- och nedtrampning*
Föränderlig utvexling.
Stillastående pedaler. OBS.!

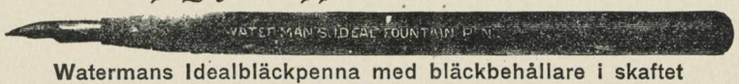
41 Drottninggatan. **"HUMLAN"** Drottninggatan **41.**

Frukostar, Middagar och **Soupéer** efter rikhaltig matsedel.

Moritz Scheike.

Lämplig julklapp . . .

Watermans Idealbläckpenna med bläckbehållare i skaftet och äkta oförstörbar guldpenna

sändes franco mot 10 kr. efterkraf. — Återförsäljare rabatt.

Schwieler & C:o, Stockholm, Generalagenter för Sverige.

NYTT! NYTT!

De Elektriska Vägguren

(Hjalmar Anderssons patent)

finnas till salu hos alla välsorterade Herrar Urmakare i riket.

Urverket erbjuder följande praktiska fördelar:

att detsamma ej såsom vanliga mekaniska ur behöfver uppdragas utan går oafbrutet, så länge den elektriska strömmen varar (elementen äro beräknade att räcka cirka 3 år, hvarefter de mot en obetydlig kostnad förnyas);

att detsamma en gång justeradt, funktionerar fullt lika säkert som vanliga urverk;

att detsamma med lätthet kan apteras till de mest vanliga urfoder;

att icke några som helst yttre ledningar förekomma, utan arbetar med fullkomlig självständighet;

att detsamma genom sin enkla konstruktion ställer sig i pris ungefär lika med vanliga urverk.

Detta elektriska ur har fått röna de amplaste erkännanden från in- och utländska förnämsta fackmän inom urindustrien, och då det därjämte är såväl svensk uppfinning som svensk tillverkning, få vi härmed rekommendera detsamma till den ärade allmänheten.

Stockholm i Oktober 1899.

Aktiebolaget Elektriska Urfabriken.

NYTT! NYTT!

Beställ Edra

TRYCKSAKER

hos

P. Palmquists Aktiebolags Boktryckeri,

St. Badstugatan 1, *Stockholm.*

Grönwallska Bryggeriets

Pilsenerdricka

rekommenderas såsom utmärkt.

Rikstelefon 746. *Allm. Telefon 43 89.*

Café-Restaurant ANGLAIS

Stureplan 1, STOCKHOLM.

Nyinredda Matsals- & Cafélokaler.

Eleganta festvåningar för Baler, Bröllop och Festtillställningar.

A. ROSENQUIST.

Telefoner:
Matsal: Riks 48 82. *Café:* Allm. 81 46. *Festvåningen:* Riks 10 45, Allm. 56 99.

Tryckt hos P. Palmquists Aktiebolag, Stockholm 1899.

Stomatol

Obs.! Ej att förvexla med värdelösa efterapningar!

nutidens förnämsta antiseptiska toilettmedel för tändernas och munnens vård.

STOMATOLETS höget märkliga antiseptiska verkan och uppfriskande smak göra det omumbärligt för en hvar som en gång försökt detsamma.

Tillverkningen står under kontroll af D:r ED. SELANDER, Docent i bakteriologi vid K. Karolinska Institutet i Stockholm.

Finnes till salu å alla apotek i riket samt hos Hrr Parfym- & Specerihandlare.

Jagtredskap, Fiskredskap, Lawn Tennis, Sportkärror, Barnvagnar, Sparkbollar, Salongsgevär, Promenadkäppar.

Skidor, Skridskor, Skridskosegel, Kälkar, Sparkstöttingar, Gymnast. apparat. Ammunition, Fäktartiklar.

Maurits Widforss
Vasagatan 8,
STOCKHOLM.

Vårda Eder hälsa!

Vårda Eder hud!

GRUMME & SON's

garanteradt rena

●● öfverfeta TOALETT-TVÅL ●●

tillverkad enligt Fransk metod, fullt jemförlig med de dyrbaraste utländska fabrikat:

Savon à la Violette, Savon à la Rose,
Savon à l'Héliotrope, Savon au Lilas,

med kraftig, naturlig blomsterdoft. 50 öre st.

KRON-TVÅL

med elegant parfym, en balsam för huden. 35 öre st.

SVEA-TVÅL

med Viol-, Rose- och Liljekonvalj-parfym. 25 öre st.

Barnklädersmagasinet "Idun"

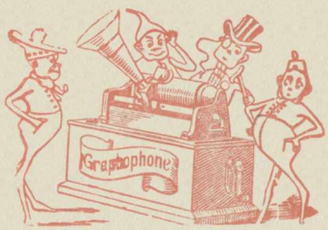
(OLIVIA JONSSON)

4 Södermalmstorg 4, 1 tr,

Tillverkning och försäljning af **BARNKLÄDER.**

Reelt arbete och goda tyger. ❖ Ytterst billiga priser.

Allm. Tel. 301 02.

Grafofonen

är en förbättrad Fonograf, som drifves med urverk. Den återgifver med största tydlighet sång, tal och musikstycken. Underhållande i hemmen! Inbringande i förevisares händer!

Nya Grafofoner från 35 kr. *Nytt lager af inspelta rullar med svenska och utländska tal-, sång- och musikstycken.*

Begär priskurant!

Numa Petersons H. & F. A. B.

32 Hamngatan 32.

Riks tel. 47 12. *Allm. tel. 1 92.*

Brandförsäkringsbolaget TOR

Klarabergsgatan 23, Stockholm.

Billiga premier. För lösegendom i 1:sta klassens hus i Stockholm endast 40 öre pr tusen.

Agenter antagas öfverallt i landet.

För Glödritare och Träsnidare!

Träarbeten med och utan upprittade mönster, i stort urval, **äfven med svenska allmogemönster** samt Glödritningsapparater, Färger, Betser m. m., allt af bästa beskaffenhet och till **billigaste** pris.

Wilh. Becker
Kungl. Hofleverantör,
5 Malmtorgsgatan 5
Stockholm.

---

41 41

Professor Dewsons Hårvatten,
Dittens Hårvatten, Barry's Trichopherous,
Håkanssons Salubrin, Stomatol, Azymol, Liljemjölk,
Äkta Sätherolja m. m.

Största sortiment af:

Tandpulver, Tandpasta, Tandborstar, Tandelixirer, Tvålar, Essencer, Eau de Cologne m. m.

C. F. DUFVA

41 DROTTNINGGATAN 41.

Etablerad 1849.

41 41

C. G. WAHLBERGS

AFBETALNINGSAFFÄR

5 TEGNÉRGATAN 5.

ALLM. TEL. 121 05.

Selma Jansons

Paraplyaffär

Malmtorgsgatan 5.

Allm. Tel. 53 26.

Rekommenderar sitt lager af

Paraplyer, Parasoller, Käppar, Galoscher.

Bordeaux, Bourgogne

och

Rhenska Viner

direkt från vinodlare.

Depôt hos

Lacave y Cª, Stockholm.

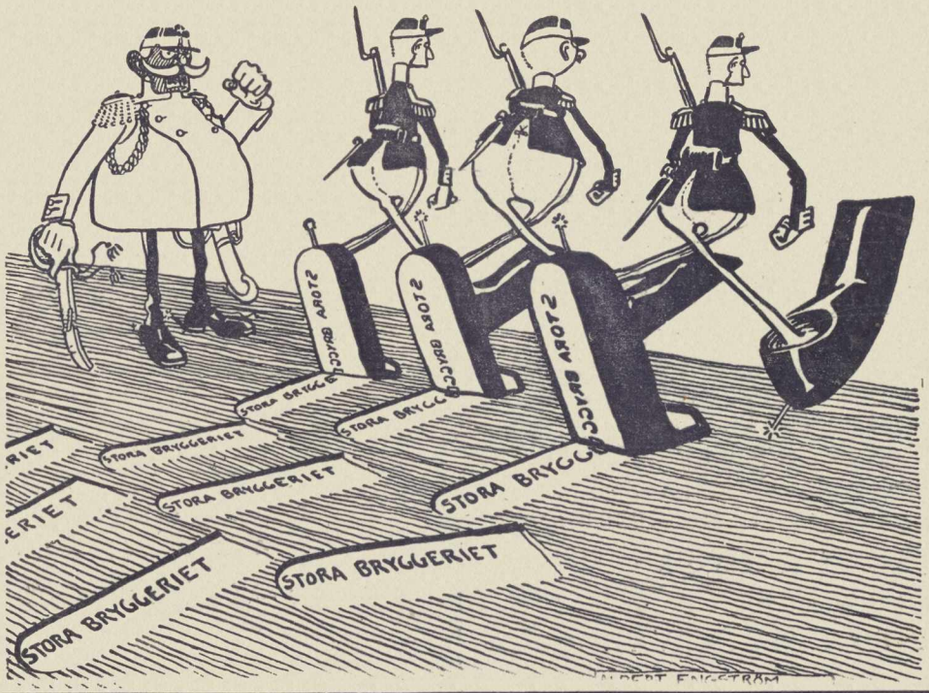
Restaurant & Café Metropol

rekommenderas.

Högaktningsfullt

Wilh. Strandberg.

Stora Bryggeriets öl.

Stora Bryggeriets öl.

MUSIK.

C. J. JOHANSSON

32 Österlånggatan 32, Stockholm.

Största lager af

Musik-Instrument.

Stor prisnedsättning

enligt illustrerad priskurant gratis och franko.

Allm. tel. 2605. • Riks tel 4188.

MUSIK.

E. G. Tjäder & Son

Grundad 1803.

Malmtorgsgatan 6. ✥ Riddarhustorget 18.

Rekommendera följande cigarrsorter:

Paradero	netto pr 100 Kr. 15.—
Caballéro	„ „ „ „ 13.50
Beduin	„ „ „ „ 10.80

4 Norrmalmstorg 4,

(Ingång från Smålandsgatan midt för Birger Jarls Passage)

Stockholm.

Allm. Tel. 78 70.

Rikstel. 50 35.

Hamburger Magasinet

Lager af:

In- och Utländska

Cigarrer, Cigaretter & Tobak

m. m.

LINNE- & YLLETVÄTT,

KEMISK TVÄTT OCH SKÖNFÄRGNING,

SEGEL- OCH MARKISTVÄTT

verkställes hos

Aktiebolaget Kungsholms Tvättinrättning

INEDAL, STOCKHOLM.

För ett välgjordt arbete garanteras.

Moderata priser

Allm. Tel. 364.

Östermalms Beklädnadsmagasin

17 Humlegårdsgatan 17.

Rikhaltigt lager af

alla slags Herr-tyger

och utföras beställningar promt och elegant.

Skickliga tillskärare.

Största urval af lämpliga

Jul-presenter

bäst och billigast hos

K. M. Lundberg

Stureplan • Stockholm.

Begär Julpriskurant!

Stockholm, tryckt hos P. Palmquists Aktiebolag, 1899

N. Personne. Boije. H. Wiselgren. Alb. Ranft. Carl Larson. Albert Engström. S. Palme. Kolingen. O. Levertin. W. v. Heidenstam. Helmer Key. Kolingens broderson. Prof. Montan.

HERRMODER 1900.